

ANDY MASLEN

TEMNÁ PLÁŇ

≡ KNIHA ZLIN

Temná pláň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Andy Maslen

Temná pláň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANDY MASLEN

**TEMNÁ
PLÁŇ**

ANDY MASLEN

**TEMNÁ
PLÁŇ**

☰ KNIHA ZLIN

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Text copyright © 2023 by Andy Maslen

Translation © Adéla Špínová, 2023

Cover Photo © PeopleImages.com – Yuri A / Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-7662-586-0

ISBN e-knihy 978-80-7662-617-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-618-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-616-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Věnováno Jo

*Ruce nemám jak sníh bílé
Ani frčky na kabát,
Když však přijde boje chvíle,
Zvládnou jako on se prát,
Ač v ramenou má vycpávky
A své sako samý sklad*

Marguerite Hall, *Žárlivost*

KAPITOLA 1

Vojínce na tvář v pruzích dopadaly bledé paprsky brzkého slunce zářijového rána.

Seděla opřená zády o převrácenou dřevěnou káru. Na hruběm asfaltu se povalovala pirátská DVD.

Tu neděli se teplota na pláni držela jen těsně nad bodem mrazu.

Vpravo od vojínky leželo na boku vyhořelé auto roztržené minou. Vlevo stála vápnem natřená dvoupatrová budova s cedulí „Marriott Bagdád“ přitlučenou na dveřích.

Vesnicí zahalenou do mlhy se sem nesl útržek novin s barevnou reklamou na televizní stanici Al Jazeera.

Papír se několik centimetrů nad zemí zatřepotal a pak v náhlém poryvu větru nabral na rychlosti. Vznášel se vzduchem ještě pár metrů, než spočinul na levé botě vojínky.

Zachrastil o okovanou špičku a odlepil se, na okamžik se zachytil o nůž v její pravé ruce a následně se jí přitiskl na obličej. Po několik vteřin ho vítr držel na místě a tvaroval ho o její tvář, než jej strhl a spirálovitě vynesl do výšky.

Z kaluže krve, v níž seděla, vzlétla drobná duhově zelená moucha. Přelezla jí přes lehce klenutou rohovku pravého oka a potom seskočila k ráně na hrdle. Do ní začala klást vajíčka.

Šestadvacet kilometrů jihovýchodně odsud šestkrát odbily zvony salisburské katedrály.

* * *

Inspektor Ford vysrkl zbytek své ranní kávy a sáhl po kytarě. Byl to svatební dárek od Lou. Fender Stratocaster v barvě Fiesta Red z roku 1962. Když ji držel v náruči, vzpomínal, jak držival Lou.

Kdykoli s touhle kytarou někde vystupoval, o přestávce nebo po koncertu, když se spoluhráči balili, za ním přicházeli lidi. Chvilku si jen tak povídali, než na něj vybalili tu nevyhnutelnou otázku.

„Asi není na prodej, co?“

A Ford se vždycky usmál, zavrtěl hlavou a možná sevřel krk o něco pevněji.

Když se zahřály lampy zesilovače a hučení snímačů na kytáře nabralo na síle, vybrnkal akord. Nemusel být potichu. Sam odjel na lezecký výlet, kvůli kterému se Ford celé týdny užíral, než konečně kapituloval a synovi ho povolil.

Bylo to jedno z nejtěžších rozhodnutí, jaké kdy musel učinit: jestli nechat Sama roztáhnout křídla, na což měl v šestnácti plné právo, anebo jestli ho chránit před nebezpečím skal. A o něm v hloubi duše věděl, že je pro otce horší než pro syna.

Sam vyrazil se skupinou spolužáků včetně svého nejlepšího kamaráda Joshe Pitta. Joshovi rodiče Miles a Eleanor bydleli na Rainhill Road jen pár domů od Forda. Pomohli mu překonat truchlení po smrti Lou.

„Bude to v pohodě, neboj,“ řekl mu Miles poté, co kluky vysadil na autobusovém nádraží a zastavil se u Forda na pivo. „Pan Moyles sám leze a instruktoři v tom centru jsou úplně špička. Díval jsem se na internetu na jejich životopisy.“

Ford se nad tím usmál. To bylo Milesovi podobné, že si proklepl nejenom učitele chemie, který výpravu vedl, ale i zaměstnance lezeckého centra.

Ve snaze zmírnit Fordovy obavy Sam do obou jejich telefonů nainstaloval novou aplikaci. Ukázal Fordovi, jak sdílet polohu.

„Uvidíš, kde přesně jsem, tati.“

Ford to první den programu výpravy vyzkoušel, jenomže když viděl tu pulsující tečku uprostřed skal, zmocňovala se ho taková úzkost, že se zařekl tohle nedělat.

Začal hrát „Stormy Weather“, ale pak rychle skončil, jak ho molové akordy skladby zasáhly. Náladu mu zvedla melodie

jednoho starého delta blues. Zůstal v Mississippi ještě hodinu a rozmotával si uzly v hlavě tím, že se proplétal cizími příběhy o láskách a ztrátách. V osm hodin postavil stratocaster zpátky na stojan, vypnul zesilovač a šel do sprchy.

Odvíjel se před ním den blaženě prostý jakýchkoli povinností. Právě uzavřeli případ a pro jednu na stole Fordovi ani jeho kolegům neležel žádný další.

Na stolku vedle něj zabzučel telefon. Ford po něm chňapl s rozbušeným srdcem. Uviděl Samovo jméno – zbytek textu byl rozmazaný. Je v pořádku? Leží po pádu v nemocnici? Stýská se mu?

Jaguárem by za ním Ford dojel za necelé tři hodiny, kdyby na to šlápl. Ale hodí se E-Type na převážení zraněného kluka domů? Lepší by bylo vzít discovery. Ford vydechl a v duchu si vynadal. Nejdřív si zprávu přečti, pak se rozhoduj.

lezení je boží

koukni na tohle

Forda zaplavila úleva stejně rychle jako před chvílíčkou adrenalin. Poklepal na obrázek připojený ke zprávě. Sam ve slaňovacím postroji se širokým úsměvem na tváři.

Rychle mu odpověděl dvěma krátkými zprávami, aby dodržel synovy instrukce o „správném“ způsobu psaní. „*Interpunkce je hrozně formální. Jako bys byl stařec.*“

to je „kameňák“

haha

Za vteřinku mu telefon zabzučel.

dobře ty

Ford s úsměvem zakroutil hlavou, potěšený Samovým uznáním, a sám sobě poblahopřál k pochopení, že méně je rozhodně více. Místo aby se vyřítil po dálnici zachraňovat Sama, vytáhl jaguára z garáže na cestu pro nedělní noviny. Tohle auto bylo svatební dar od Louina otce, majetného sběratele. Jízda do trafiky v Downtonu vedla kolem dvou dalších míst, kde se prodává tisk, ale zahrnovala taky nádherný úsek rozlehlých venkovských silnic.

O čtyřicet minut později byl už zase doma, na kůži mu ulpěl pach benzínu a v uších mu ještě zvonilo řinčení kovových součástí motoru. Usadil se s hrnkem čerstvé kávy do svého oblíbeného křesla a rozložil noviny.

Došel právě k hudebním recenzím, které si vždycky nechával až na konec, když mu zazvonil telefon. Natáhl se pro něj na stolek. Třeba volá Sam, protože má na srdci něco příliš vzrušujícího, než aby to vměstnal do zprávy. Ford se při té myšlence pouсмál.

„Inspektore, tady dispečink. Máme pro vás mrtvolu. Je to v Imberu.“

Ford se okamžitě přepnul z otcovského dumání do profesionální bdělosti. „Kdo tam je teď?“

„Ohlásila to vojenská policie, pane.“

„Jasně. Pošlete tam konstábla Harperovou, prosím, a z forenzního všechny, kdo mají dneska službu. Doktorka Fellowesová bydlí nedaleko ode mě. Zavolám jí. Jestli je doma, vyzvednu ji po cestě.“

Ford vyskočil z křesla, až rozsypal novinové listy po podlaze. Zavolal Hannah Fellowesové, zástupkyni vedoucího forenzní laboratoře.

* * *

Hannah seděla u okna s výhledem na zahradu. Zbytek dne plánovala rovnoměrně rozdělit mezi čtení, procházku po okolí,

jejíž trasu už si zadala do nové aplikace v telefonu, a přípravu večere.

Do obývacího pokoje vešla šedobílá dlouhosrstá kočka, vyskočila jí do klína, zaryla jí dráčky do kalhot a obešla tři kolečka, než se uvelebila k spánku.

Hannah kočku podržela za ušima a vysloužila si hluboké zavržení, které jí zavibrovalo stehny.

„Ahoj, Uto Frithová,“ řekla jí. „Věděla jsi, že spíš v průměru devatenáct a půl hodiny z každých čtyřiaadvaceti? To je osmdesát jedna celých a dvacet pět setin procenta dne. Mohla bys být o hodně produktivnější, kdybys vydržela vzhůru delší dobu.“

Kočka mohutně zívla a ukázala zvlněné růžové patro své tlamy.

Hannah sáhla po složce odložené na stolku u svého levého lokte a otevřela ji na první stránce. Přestože už dokument přečetla sedmkrát, zamračila se a pustila se do něj znovu.

Zazvonil jí telefon. Mlaskla a podívala se na displej. Při pohledu na jméno volajícího se narovnala. Na chvíli se oddala představě, že jí Henry volá, aby ji pozval na procházku nebo třeba na večeři. Pak se zamračila a kousla se do rtu. *Pitomá Hannah!*

Vteřinku jí trvalo nasadit úsměv, než hovor zvedla.

„Henry,“ řekla. I když to samozřejmě byla zbytečnost. Věděl, jak se jmenuje.

„Zdravím, Wix. Máme podezřelé úmrtí na pláni. Jste na dosah?“

Shlédla k sešitým listům papírů A4.

„Jsem doma a čtu si velice zajímavý článek v *Mezinárodním časopisu pro forenzní vědu*. Ale může to počkat,“ odpověděla. „Nemám službu, ale ráda bych se tam podívala. Vyzvednete mě?“

„Za pět minut.“

Hannah ukončila hovor, ale nechala si telefon u úst. „Hej, Siri,“ řekla nahlas. „Nastav budík za čtyři minuty a třicet pět vteřin.“

Spěchala nahoru a shodila přitom Utu Frithovou, která mňoukla a odpílžila se vyhledat klidnější místo. Hannah si v koupelně nanasla make-up a zadívala se na svůj odraz. Věděla, že od jejích osmnáctých narozenin ji nejmíň sedm mužů shledalo atraktivní. Ale Henry nikoli, a s tím se musela zkrátka smířit.

* * *

Ford z dřevěného háčku u dveří stáhl svoji mordtašku a za okamžik už v discovery vyjžděl z příjezdové cesty.

Hannah čekala na ulici před svým domem. Došková chalupa za ní vypadala až nemístně malebně na domov někoho, kdo byl často až po lokty zabořený do krve a tělesných tekutin jiných lidí.

Na drátěné opoře nad vstupními dveřmi zbývaly poslední zplihlé květy růží, jejichž krémové a broskvové okvětní plátky na okrajích hnědly.

Hannah stejně jako Ford měla brašnu – na rozdíl od jeho odrbané hnědé kůže byla ta její z pevného černého nylonu. Obsahovala její nádobíčko od tyvekového ochranného obleku přes prášky na snímání otisků, štětce a různá svítidla až po lahvičky chemických činidel.

Nasedla vedle Forda a zapnula si pás. Sledoval, jak ho zacvakla, potom rozeznula a znovu zapnula, několik vteřin pokusně za popruh tahala, a nakonec se opřela o sedadlo.

„Můžeme jet?“ zeptal se jí.

„Omlouvám se, ano. Není to obsedantně-kompulsivní porucha, jestli si myslíte tohle.“

„Nemyslím.“

„No, každopádně není. Jenom mám dneska ráno trochu zvýšenou hladinu úzkosti.“

„Má to nějaký konkrétní důvod?“

„Ne, všechno je v pořádku. Úplně v pořádku.“

Hannah byla expertkou v řadě oblastí mimo svoji specializaci na Bourne Hill. Po vysoké škole odešla do Spojených států, kde získala doktorát a následně pracovala pro FBI na jejich ústředí v Quanticu.

Napsala vědecké články o metodách odhalování lží ve svědeckých výpovědích, ale paradoxně sama lhát vůbec neuměla. Ford si uvědomil, že za tím stojí její asperger. Když znala pravdu, nedokázala ji odepřít nikomu dalšímu. Ford jel dál. Očividně něco v pořádku nebylo, ale teď se nehodilo do toho vrtat.

Soustředil se na to, co přijde. Co bude muset učinit za kroky, jaké lidi si předvolat. Poslední obec, kterou projížděl, se jmenovala Tilshead, táhla se podél silnice A360 a na konci měla čerpací stanici s večerkou.

„Jedla jste?“ zeptal se Ford.

„Ano, děkuji. V devět patnáct jsem měla ovesnou kaši s plátky banánu a hrozinkami.“

Ford přikývl, lehce pobavený její odpovědí. „Stejně tady zastavím. Pořídím nějakou svačinu pro případ, že bychom se tu zdrželi. Co byste ráda?“

„Nic, Henry, děkuji vám.“

Zaparkoval a rychle vešel do obchodu. S několika tyčinkami Mars nacpanými v kapse u saka nasedl zpátky vedle Hannah a vyjel z parkovacího místa.

„Příští zastávka wiltshireská vesnice duchů,“ ohlásil.

„Hledala jsem si to, zatímco jsem čekala, až pro mě přijedete,“ poznamenala Hannah. „Ministerstvo obrany ji v roce 1943 evakovalo, aby se tu mohly americké jednotky připravovat na vylodění v Den D. Obyvatele pak už zpátky nikdy nepustili. Teď se to tam využívá pro nácvik boje ve městě.“

„Většina okolí jsou taky armádní pozemky,“ dodal Ford. „Když od mého domu vyjdete na kopec, uvidíte oblaka dýmu, pokud zrovna střílejí raketami nebo větší municí.“

„Je to ale dost smutné. Místního kováře našli, jak pláče na kovadlině, když měl odejít. Podle všeho do měsíce zemřel

na zlomené srdce.“ Hannah se odmlčela. „I když to z lékařského hlediska není možné.“

Ford pokračoval po silnici do kopce a dál na vyvýšenou pláň. Táhla se od nich až k obzoru nalevo, napravo i přímo vpřed.

Z jemně zvlněné travnaté krajiny vystupovaly houštiny opadavých stromů zahalených do oranžového, červeného a žlutého listoví. Zhruba každých pět set metrů Ford přešel křížící cestu označenou ocelovými sloupky se žlutými značkami, které informovaly veřejnost: „PŘEJEZD TANKŮ“.

Hannah na jednu z nich ukázala. „Myslíte, že řidiči tanků musí čekat, až se rozsvítí zelený voják?“

Ford se usmál. Její smysl pro humor byl, jemně řečeno, nekonvenční. Ale tenhle vtip se jí povedl.

„Vtipné,“ poznamenal.

„Bylo to vtipné? Opravdu?“

„Ano. Docela povedené.“

„Výborně. Pak si to poznamenám.“

Ford odbočil z A360 na menší silnici a potom hned doprava kolem černé stodoly, v níž se skrývaly různé zemědělské stroje. Červené, modré a zelené, se svěšenými násadami a kloubovými rameny s řadami nablýskaných ocelových hrotů nebo kotoučů. Pripomínaly vypnuté roboty čekající na spuštění a pokyn rozjet se do krajiny, zjizvit, probodat, rozsekat a rozrýt měkkou zem.

Ford jel po jednoproudé silnici rychle a pokračoval několik kilometrů na západ. Minuli stádo hnědobílých krav. Ford zachytil pohled dlouhorohého býka, který je sledoval, jak přijíždějí a následně se ženou dál.

U trojúhelníkového šterkového odpočívadla zahrnul doleva, projel okolo vysokého stožáru s velkým červeným čtvercovým praporem a sjel po mírném, krátkém svahu do Imberu.

KAPITOLA 2

Ford pokračoval po klikaté silnici doprostřed vesnice. V esovitě zatáčce se zadíval na řadu budov. Jejich nezasklená okna mu připomínala prázdné očníce lebek. Projeli kolem domu z červených cihel s prudce sešikmenou střechou.

„Tohle je Seagramův statek,“ ozvala se Hannah. „Našla jsem si na webu plán, kde jsou všechny budovy označené.“

Ford zastavil na štěrkovém odpočívadle. Už tu stála tři další vozidla: Joolsino sportovní pětidveřové Audi A3, jeden Citroën C3 v modrozlutém „battenburském“ vzoru a kovově šedý Vauxhall Corsa.

Policejní vůz měl podél spodního okraje karoserie nápis VOJENSKÁ POLICIE vyvedený velkými modrými kapitálkami.

„Vypadá to, že akce začala bez nás,“ poznamenal Ford, když s Hannah mířili doprostřed vesnice.

Vítr vanul od severu přímo dolů z pláně, jak mu v cestě nestálo nic, co by ho mohlo zpomalit nebo mu ulehčit od nákladu mrazivého chladu, který přinášel s sebou.

Hannah ukázala doleva. „Kostel svatého Jiljí.“

Ford sledoval její prst a uviděl hranatou věž zdobenou v rozích rytými fiálami.

Teď už slyšeli hlasy. Prošli mezi několika domy z betonových bloků. Všechny byly bez oken a střechy měly buď z cihlově červených, nebo jedovatě zelených tašek. Stěny měly nahrubo natřené vápnem, nejspíš aby připomínaly vzhled afghánské nebo irácké vesnice. Opodál leželo na střeše vypálené auto, ze kterého shořel každíček kousek kromě těch kovových. Další kulisa.

Před šustící, třepotavou žlutou páskou vymezující místo činu se bavili dva vojáci v červených baretech, muž a žena,

s hlavami skloněnými k sobě. Za nimi Ford rozeznával zhroucenou lidskou postavu opřenou o něco dřevěného, co připomínalo půlku kočárku.

Přistoupil k ženě. „Dobré ráno.“

Zamračeně se k němu otočila.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se škrobeně a vykročila za Fordem a Hannah.

Ford jí ukázal služební průkaz. „Detektiv inspektor Ford, policie Wiltshire.“

Hannah se mu postavila po boku. „A já jsem doktorka Hannah Fellowesová, zástupkyně vedoucího forenzní laboratoře při policejní stanici na Bourne Hill v Salisbury.“

Napřáhla ruku. Vojínka – seržantka – ji ignorovala a soustředila se na Forda.

„Seržantka Carpenterová. Vy jste službu konající detektiv ze Salisbury? Bylo nám řečeno, abychom vás očekávali, od vaší kolegyně konstábla Harperové.“

„Přesně tak,“ odpověděl Ford. „Kde je?“

„Provádí průzkum, pane.“

Ford se zadíval za ni. Zblízka teď viděl, že mrtvé tělo patří ženě. A sedí v něčem, co vypadá jako pořádná kaluž krve. Ta dřevěná věc byla převrácená kára.

„Natáhla jsem pásku a zajistili jsme místo, pane, ale jinak se vším čekáme na vás. Čím chcete začít?“

„Podíváme se na zemřelou.“

Hannah se vedle něj už soukala do ochranného obleku. Udělal to samé.

Podešli pod páskou a prokázali se zapisovateli, třetímu vojenskému policistovi, který od pohledu nemohl být o moc starší než Sam.

Hannah vytáhla svoji digitální zrcadlovku a začala fotit. Dřepla si, aby zachytila tělo společně s orientačním bodem, v tomto případě dvoupatrovou budovou vzadu, která nesla komicky působící nápis: „Marriott Bagdád“.

Ford přistoupil blíž a klekl si u levého ramene mrtvoly. Věk zemřelého odhadoval na necelých dvacet až pětadvacet let. Měla svalnatou postavu, kulatý obličej a silné paže a ramena. Pod bledou kůží na tváři prosvítaly modrozelené žíly.

HLAVU měla zakloněnou a ruce položené u boků dlaněmi vzhůru. Do Fordova vědomí se jako šarlatový výkřik mezi tlumenými odstíny vesnice prodrala otevřená rána na krku.

Přední strana uniformy byla zmáčená krví, která maskáčový vzor šedé, zelené a pískové barvy měnila v temně rudý. Jmenovka na levé straně uváděla PADLEYOVÁ. Takže jméno oběti už měli.

Další krev tvořila kaluž pod jejími hýžděmi, i když při pohledu kolem Ford nenašel žádné cákance. To bylo zajímavé. Ať už stála, nebo seděla, kdyby si prořízla krkavice, očekával by kapky a stříkance až dva metry před ní.

Zadíval se jí na pravou ruku. Silné, svalnaté prsty byly lehce omotané okolo rukojeti nože. Vypadala jako kost: zvlněná krémová a kaštanová střenka. Od asi patnácticentimetrové čepele ji oddělovala jednoduchá mosazná záštita. Ocel, jinak v dobrém stavu, byla potřísněná krví lesknoucí se na slunci.

Sebevražda. To vypovídala scéna před ním. Jenomže její hlas byl až moc pronikavý. *Podívej se!* ječela na něj. *Má v ruce zakrvácený nůž! Šla to sem všechno ukončit a podřízla si hrdlo. Co bys ještě potřeboval?*

Ford přenesl váhu dozadu na paty. Položil si dlaně na stehna. Ano, co přesně *by ještě potřeboval?* Pro začátek třeba míň brutální způsob. Zdaleka nejběžnější – pro obě pohlaví – je oběšení. Následované otravou.

Použití ostrých předmětů je čím dál vzácnější, a to zejména u žen. Ford nedávno absolvoval seminář u Samaritánů, kde se uvádělo u žen méně než dvě procenta.

Forda znepokojovalo i to, jak nůž ležel v lehce pokrčených prstech. V duchu si připomněl, že po návratu na stanici si musí něco ověřit.

Postavil se a škulbl sebou, jak ho zabolely stehenní svaly. *Mohla* by to být sebevražda? Teoreticky ano. Jenomže jeho instinkty mu říkaly něco jiného. Tu holku někdo zavraždil a naranžoval tak, aby z toho nezkušení vojenští policajti vyčetli, že si vzala život sama.

Tuhle myšlenku si uložil v hlavě. Zadíval se na povrch silnice a chtěl tam najít stopy vláčení. Jenomže asfalt si svoje tajemství nechával pro sebe. Zezadu slyšel, jak si Hannah něco mumlá, zatímco pořizuje fotky. Otočil se a požádal ji, aby se u těla podívala po telefonu, a potom odešel za seržantkou Carpenterovou.

„Víme, kdo to je?“ zeptal se. „Jmenovka říká Padleyová.“

Seržantka přikývla. „Jeden z mých kluků ji poznal. Vojínka Rachel Padleyová.“

Ford si udělal poznámku. Byl to dobrý začátek. Aspoň tedy tak dobrý, jak může u vyšetřování dalšího podezřelého úmrtí být. Budou následovat i jiné informace, tím si byl jistý. Armáda je v tomhle podobná policii, spoléhá se na pečlivé záznamy. Přínejmenším teď nemusí mařit čas zjišťováním totožnosti oběti.

„Kdo ji našel?“

Otočila se stranou. „Kennedy!“ vyštěkla.

Přiběhl příslušník vojenské policie a postavil se před nimi do pozoru. „Ano?“

„Řekněte inspektoru Fordovi, co se dneska ráno stalo.“

Muž se obrátil k Fordovi. „S vojínem Forrestem, to je tamhle ten, pane,“ začal a ukázal na černošského vojáka hovořícího s dalším policistou, „jsme to tady šli projít. Máme celý týden cvičení s ostrou municí a ráno vždycky musíme kontrolovat, jestli je všechno připravené, jak má.“

Došli jsme na křižovatku a odtamtud jsme ji uviděli. Rachel – totiž vojínka Padleyová – tam prostě seděla. Tak jsem si myslel, že asi ráno vyrazila brzy nebo tak něco,“ pokračoval. „Zavolal jsem na ni, ale neodpovídala, tak jsme šli blíž. A pak jsem si všiml, že si podřízla krk. Zavolal jsem pomoc a pak jsme s Andym čekali na posily.“

„V kolik hodin to asi bylo?“

„V osm nula tři, pane. Díval jsem se.“

„Viděli jste tady kolem ještě někoho jiného? Nebo cokoli neobvyklého?“

„Přítomnost neobvyklého, nepřítomnost obvyklého,“ řekl muž s energickým příkřivnutím. „Ne, pane. Všechno bylo přesně tak, jak má. Samozřejmě až na vojínku Padleyovou.“

„Budeme s vámi později muset sepsat oficiální výpověď. Zatím vám děkuju.“

„Jistě, pane. Ještě něco, seržantko?“

Zavrtěla hlavou. Zatímco Kennedy spěchal za svými kolegy, objevila se Jools.

„Dobré ráno, šéfe,“ řekla mu.

„Dobré ráno. Něco zajímavého?“

„Na první pohled nic. Wix se svou bandou možná něco na jde, ale mně se to nepovedlo.“

Seržantka Carpenterová ukázala na mrtvou ženu. „Očividně tady před sebou máme sebevraždu. Má v ruce ten nůž,“ prohlásila. „Technicky vzato je to podezřelé, ale mně připadá docela jasné, co se tady stalo.“

Ford se na ni zadíval. Nerad zneužíval svého postavení, ale v tuhle chvíli bylo potřeba si pár věcí ujasnit. Už v minulosti s Královskou vojenskou policií na vyšetřování spolupracoval, a ne vždycky to probíhalo hladce. Popravdě se dostali do patových situací ohledně jurisdikce tolikrát, až jeho šéfová, detektiv superintendant Sandy Monroeová, sepsala celostátně platná pravidla spolupráce mezi civilní a vojenskou policií.

„V tuto chvíli bude lepší nic nevyvozovat, seržantko. Vím jenom to, co vidím, a to je mrtvá žena s nožem v ruce.“

„Ale podíízla si krk, pane. Podívejte!“ Carpenterová zvedla ruku a znovu ukázala na tělo, jako by se Ford jinak mohl dívat špatným směrem.

„To nemůžeme vědět. Kdybyste po mně chtěla, abych byl důkladnější, řekl bych, že tu máme mrtvou ženu s nožem

v ruce, která utrpěla velké poranění krku,“ trval na svém. „Ale nemůžeme vyloučit, že předtím nebyla třeba postřelená, bodnutá, udeřená nebo otrávená. Rozumíte, jak to myslím?“

„Ano, pane. Omlouvám se. Jenom jsem chtěla být užitečná.“

„Já vím a jsem vám vděčný. Je mi jasné, že je to dost blbý začátek nedělního rána. Budeme to brát pěkně popořádku, ano?“

Přikývla a věnovala mu upjatý úsměv. „Za mě je to v pořádku. Potřebujete mě teď? Mám totiž i další povinnosti a měla bych se vrátit do kasáren a pustit se do toho.“

„Do čeho?“

„Třeba informovat rodinu a tak.“

Ford zavrtěl hlavou. „Ne. To nedělejte. Tohle bude společné vyšetřování nás a speciálů. Ale my máme prioritu. To jednoduše řečeno znamená, že jsem za to zodpovědný já. Udělám to.“

O Útvaru speciálního vyšetřování se zmínil záměrně. Doufal, že když ukáže znalost toho, jak vojenská policie a Útvar funguje, získá v jejich očích větší důvěryhodnost. Zabralo to. A navíc si byl jistý, že se ráda zbaví povinnosti zvěstovat smutné zprávy rodině.

„Výborně, pane. Takže pokud mě nepotřebujete...“

„Můžete prosím zařídit, aby někdo zajistil i pokoj, kde Rachel bydlela? Podíváme se tam zítra.“

Jakmile odešla, obrátil se k Jools. „Tak co myslíte?“

Nakřčila nos. „Na první pohled to fakt vypadá na sebevraždu, šéfe.“

„Chcete k tomu dodat nějaké ‚ale‘, Jools?“

„Jak to myslíte?“

„Nepřipadá vám na téhle scéně něco podivného?“

„Stálo by to hodně odhodlání oddělat se tímhle způsobem. Jenomže úspěšné pokusy o sebevraždu vždycky vykazují dost odhodlání, ne? Jinak by přece ti lidi byli živí, ne mrtví.“

To byla smysluplná připomínka. Forda ale nepřesvědčila. Zkusil to znovu a snažil se, aby Jools začala uvažovat jako on.

„Já si myslím, že je to zinscenované. Myslím, že byla zavražděna.“

Jools vykulila oči. „Fakt? Proč?“

„To nedokážu přesně popsat.“

Jools se na něj zatvářila skepticky. „To z vás zase mluví ty vaše kosti, šéfe?“

„Ne!“ Ukázal na mrtvolu. „Oba jsme už nějaké ty sebevraždy viděli, ne?“

Přikývla. „Až moc.“

„Bývá to špinavé, ne? Sebevrazi v posledních chvílích ztrácejí nadvládu nad vlastním tělem. Dostávají se do křečí. Viděla jste někdy u sebevraždy hezkou mrtvolu? Já tedy ne.“

Jools si odfrkla. „Netvrdila bych, že taková obří řezná rána na krku je hezká.“

„Ne, ale mimo tu ránu to na mě působí uhlazeně. Jako by si jenom sedla ke krátkému odpočinku, než začne cvičení.“

„Možná. Ale prosím vás, šéfe, nepouštějte se do vysoké trávy, než pročešeme zemi pod vlastníma nohama.“

Ford se ušklíbl nad frází, kterou říkával při zaučování mladých detektivů. „Jak to myslíte?“

„Řídila bych se zavedenými postupy. Vypadá to jako sebevražda. Takže tímhle směrem bychom měli začít. Když to nikam nepovede, *potom* začneme uvažovat o vraždě.“

Ford jen nezúčastněně pokrčil rameny. Jestli si to Jools vykládala jako souhlas, její věc. Ale šla na to od špatného konce. Vražda se musí vyloučit, ne připustit jako alternativní řešení případu. Došel zpátky k Hannah, která klečela u mrtvoly a dívala se na ránu na krku přes velikou lupu.

„Neměla v kapse telefon, i když jsem našla klíče od auta,“ oznámila Fordovi a podala mu černý plastový řetízek. „Mohl byste mi prosím podat pinzetu ze soupravy na sběr materiálu, Henry? A nádobku na vzorky?“

Donesl jí z tašky požadované věci. „Tady to máte, Wix.“ Používal její přezdívku – zkráceninu z Wikipedie, kterou si

vysloužila svými encyklopedickými znalostmi – víc, než mu bylo vlastní, protože věděl, jak moc ji to těší. Jednou mu řekla, že se díky tomu cítí přijímaná. „Co jste tam vykougala?“ zeptal se.

Neodpověděla mu hned, místo toho něco vytáhla z rány a oklepala to do nízké průhledné plastové nádobky. Zašroubovala víčko, vzorek označila a vložila do průhledného sáčku na důkazy, který zalepila červenou páskou a popsala iniciálami a datem.

„Nejsem si jistá. Ale tkáň to není.“

Ford přikývl. Promnul si bradu a podrbl se v nedělním strništi. „Přeneslo se to z čepele?“

„Možná to zjistíme, až se dostanu zpátky do laboratoře a udělám analýzu.“

Po silnici se k nim kodrcala bílá dodávka. Na boku měla označení „Kriminalistická služba Wiltshire“ a zastavila se asi pětadvacet metrů před policejní páskou. Vystoupili z ní tři technici, navlékli si ochranné obleky a spěchali za Hannah. Po spěšné dohodě začali vyznačovat síť od těla směrem k budovám po obou stranách cesty.

Ford se obrátil k budově s cedulí Marriott. V tu chvíli mu sjela bota po něčem tvrdém. Shlédl dolů. A až tehdy mu došlo, že hrubý asfalt je posetý mosaznými nábojnicemi. Zakroutil hlavou. Ještěže oběť nebyla zastřelená, jinak by měli naprosto pekelnou práci s balistikou.

Georgina Eustaceová, patoložka z oblastní nemocnice v Salisbury, přijela ve sportovním Mercedesu SLK s tyrkysovou metalízou. Navzdory chladnému počasí měla staženou střechu. V obrovských slunečních brýlích a černé kšiltovce vypadala jako slavná herečka, která chce zůstat inkognito.

Ford se na ni usmál, když dorazila. „Dobré ráno, George. Omlouvám se, že tě vytrháváme z toho, čím ráda trávíš nedělní dopoledne.“

Stáhla si čepici a protřepala šedé vlasy zastřižené do krátkého mikáda.

„Hrabání spadaného listí není zrovna můj koníček,“ odpověděla a úsměv mu opětovala. „Upřímně jsem hepy, že jsem toho mohla nechat.“

Ford na ni povytáhl obočí. „Takhle se teď u vás ve špitále mluví?“

George se zašklebila. „No tak, Henry, nejsi zas taky starý, aby sis nezvykl.“ Pak se na něj zadívala s předstíranou starostlivostí. „Nebo snad jsi? Neměla bych ti donést deku? Abys neprochladl?“ zeptala se hlasitě, jako by mluvila s nedoslýchavým. Zlehka mu položila dlaň na levou ruku.

„Myslím, že to zvládnou, díky. Neměl bych ti spíš já donést Harryho Pottera, aby sis měla v posteli co číst?“

Mrkla na něj. „Proč ne, Henry, ale obvykle po večerech čtu o sofistikovanejších věcech než o malých čarodějích. Takže, co mi můžeš říct o té oběti?“

„Jmenuje se Rachel Padleyová. Našli ji dneska ráno. A vypadá to, jako by si sama podřízla krk.“

George se zamračila. „Jako by?“

„Dělej svou práci. Probereme to potom.“

Zpátky na místě činu se Ford díval, jak George začíná s předběžným ohledáním. Prohlédla si ránu na ženíně krku. Ale pak se nahnula ještě blíž a podívala se na hlavu zezadu.

„Tady to vypadá na nějaké poranění tupým předmětem,“ prohlásila. „Mohlo se jí to stát při pádu tady na tu kárku, jestli předtím stála. Víc toho zjistím až při pitvě, ale stejně je to zajímavé.“

Další pitva. Další lidská bytost systematicky zredukovaná na soubor údajů o mírách a vahách a na kusy tkání. Jenomže z dobrého důvodu. Z důvodu, kterému zasvětil svůj život. Kvůli spravedlnosti pro zemřelé.

Představa pitvy mu vnukla jednu myšlenku. Ohledání té rány v týlu hlavy bude zásadní. Jestli vznikla až *posmrtně*, mohla by ukazovat na sebevraždu, jak se Padleyová v posledních záškubech praštila do hlavy. Jestli ovšem vznikla *předsmrtně*, ukazovala by na vraždu.

KAPITOLA 3

Ford se vrátil na odpočívadlo, kde zaparkoval, a nahlédl postranním okénkem do corsy. Patřilo tohle auto Rachel? Nemohla sem jít pěšky. Od nejbližších kasáren v Larkhillu to sem bylo několik kilometrů. Zkusil klíčky. Fungovaly.

Interiér vozu byl bez poskvrnky. Neobjevilo se tu nic, co by naznačovalo cokoli o majiteli. Ford ani nenašel žádný mobil. Začichal. Žádná vůně kosmetiky. Ale bylo to tady jediné auto mimo ta policejní, takže nejspíš patřilo jí.

Cestou od auta si všímal dalších stop pneumatik. Nejspíš patřily vojenským vozidlům. Nacházeli se koneckonců uprostřed aktivně používaného cvičiště, takže se tu daly čekat nejrůznější stopy: od dodávek, obrněných transportérů, landroverů a vozidel pozorovatelů.

Už nyní měli jedno místo činu: místo nálezu těla. Tohle bylo druhé. Pokoj oběti a její pracoviště budou třetí a čtvrté. A kde má vlastně takový voják pracoviště? Ford využil chvilku klidu k tomu, aby si utřídl myšlenky. Co vlastně má? Mrtvou ženu, která zdánlivě přijela do Imberu spáchat sebevraždu. Nalezenu s nožem v ruce.

Rozhodl se na chvíli ignorovat svoji intuici a vyzkoušet Joolsin návrh postupu – protože u Sandy by se moc daleko nedostal, kdyby nedokázal sebevraždu přesvědčivě vyloučit. Může usuzovat, že nůž, který má Rachel Padleyová v ruce, je ta samá čepel, která způsobila ránu na jejím krku? Ne, to nemůže. Může si vůbec být jistý, že právě tahle rána byla příčinou smrti? Ne, ani to ne.

I kdyby celé roky nespolupracoval s George, naučil se, že nic není pro policejní práci lepším vodítkem než klasická mantra: nic si nedomyšlej, nikomu nevěř, všechno zpochybňuj.

George se ke způsobu a příčině smrti nevyjádří, dokud nedokončí pitvu. A navzdory kvapnému úsudku seržantky

Carpenterové, Joolsiným pochybnostem i Sandyině nevoli pouštět se do zbytečného vyšetřování vraždy to neudělá ani on. Protože už v téhle rané fázi případu nabíraly varovné signály na hlasitosti.

Pro vojenské policisty pořád nebyly dost zvučné, jenomže Ford ani nečekal, že by měli tímhle směrem nastražené uši. Červené barety spíš nahánějí opilé vojíny po hospodských potyčkách v posádkových obcích. I samotný Útvar speciálního vyšetřování častěji řeší méně významné případy jako krádeže a napadení na základnách.

Podezřelá úmrtí se vždycky dostávají k civilní policii a Ford už jich vyšetřoval pěknou řádku, ať už ve spolupráci se speciály, nebo v čistě civilních případech.

Těžko se mu vyjadřovalo slovy, co se mu vlastně nezdá tady. Ani když nad tím přemýšlel sám pro sebe. Vybičoval se. Co přesně je problém?

Vyvstávaly mu dvě věci. První byl samozřejmě způsob. Jenomže ten sebevraždu vyloučit nemohl. Ford sám vyšetřoval případy, kdy lidi použili neuvěřitelně strašlivé způsoby, jak ukončit vlastní život. Jeden arborista si zvládl uříznout hlavu motorovou pilou zaklíněnou mezi větve.

Ta druhá věc nebyla tak podložená statistikou a opírala se spíš o jeho vlastní zkušenosti a znalost lidské povahy. Rachel Padleyová byla mladá žena se stabilním zaměstnáním a zajištěným bydlením. To jedním tahem škrtilo dvě časté starosti mladých lidí, které mohou směřovat k sebevraždám. Zároveň by těžko byla sociálně izolovaná v pěchotní jednotce, kde všichni bydlí blízko sebe a pracují a baví se společně.

Podle jeho zkušeností měli vojáci v aktivní službě oproti běžné veřejnosti větší pocit smyslu a směřování vlastního života. To samozřejmě neznamenalo, že by vůbec nepáchali sebevraždy, ale nebylo to moc pravděpodobné. Mimo bojové nasazení umírali spíš v důsledku nehod při cvičeních nebo brutálních iniciačních rituálech zaměřených na bažanty. A taková

úmrtí se stávala natolik vzácně, že se pokaždé objevila v celostátních zprávách.

Na druhou stranu tu byla jeho oblíbená průpovídka, kterou mu předtím vmetla Jools: *nejdřív pročesat zemi pod vlastníma nohama*. Po nálezu těla vždycky nejdřív začínal se scénáři, které se nabízely nejvíc.

Třeba u zavražděných dětí. Pokud nejevily známky sexuálního zneužití, v devíti případech z deseti byl vrahem jeden z rodičů nebo opatrovník. Pokud ty známky jevily, padala pravděpodobnost pod jednu desetinu. U vdané ženy je prvním podezřelým manžel. U drogového dealera další dealer.

Takže u ženy s podříznutým krkem a zkrvaveným nožem v ruce půjde s největší pravděpodobností přesně o to, jako co to vypadá: o sebevraždu. Do hlavy se zezadu mohla praštit, když padala, nebo jí hlava šklubla vzad.

Ani nevěděl, jakou verzi by viděl radši. Mladá vojínka z povolání, která se zabila, protože jí připadalo, že nemá pro co žít, anebo mladá vojínka z povolání, která měla pro co žít, ale její život brutálně utnul někdo jiný.

Otrásl se. V jeho nitru, na místě, kde uchovával vzpomínky na svoji zemřelou ženu a jejich poslední společné chvíle, žil přesně takový „někdo jiný“. Vrah. Člověk schopný zříct se veškerých pravidel lidské slušnosti a způsobit něčí smrt.

Ačkoli v něm nahlížení do téhle tajné části sebe sama vyvolávalo nesmírnou bolest, teď se tam uchýlil, aby pocítil, co cítí vrah. Aby věděl, co vrah ví.

Nechal své zorné pole rozostřit. Místo vyšetřovatele vražd se stal vrahem. Zavřel oči. A představil si poslední minuty života Rachel Padleyové tak, jak teď předpokládal, že proběhly, z pohledu jejího vraha.

Vylákám tě sem. Přijdeš ochotně. Nedočkavě. Zvědavost tě činí bezbrannou. Protože jeden druhého známe. Jeden druhého máme rádi. Kvůli komu jinému bys přišla? Jsme uprostřed pustiny a je tu mrazivá zima.

Vidím záblesky tvých předních světel, jak sjíždíš po zvlněné silnici do Imberu. Víím, že uvidíš moje auto a zaparkuješ vedle něj. Sleduju tě přicházet po pěšině k místu vraždy. Srdce mi burácí v uších a ten zvuk přehlušuje všechno ostatní.

Jsi dobře stavěná a ve vrcholové kondici. Pěchotní vojínka cvičená v boji beze zbraně. Zkrátka děsivý protivník. Proto mám v plánu využít překvapení a zaútočit zezadu. Praštím tě do hlavy kusem zdiva ze sutin tady kolem.

Rozhlížíš se po mně. Voláš mě jménem. Brní mě konečky prstů, buší mi srdce, dýchám zrychleně a přerývaně. Připlížím se k tobě zezadu, praštím tě do hlavy a sleduju, jak se hroutíš. Pak se postavím za tebe a proříznu ti hrdlo. Hlava se ti svalí dopředu a zarazí cákání z tepen. Krev – tolik krve! – proudí ven a smáčí ti košili.

Ale nemůžu tě tady jenom tak nechat zhroucenou. Něco jsi pro mě znamenala, když jsi byla naživu. Dotáhnu tě ke káře a opřu zády. Dopřeju ti aspoň kousek důstojnosti, než odsud zmizím. Vložím ti do ruky nůž, který pečlivě otrů. Nebudou na něm jiné otisky než ty tvoje.

Za Fordem zatroubilo auto a vytrhlo ho zpátky do reality. Otočil se a spatřil velké černé BMW čekající na to, až uhne. Ocítil se uprostřed vozovky a auto se chystalo zaparkovat. Ford ustoupil ke krajnici a počkal, kdo vystoupí.

Otevřely se troje dveře zároveň. Z místa řidiče vystoupila důstojnice v uniformě a urovnala si na hlavě khaki baret. Ford si všiml nezaměnitelné bambule a kokardy Černé stráže.

Její spolujezdec byl muž lehce přes padesát let s kovově šedivými vlasy a stejným baretem, kterému členové Černé stráže říkávají Tam O'Shanter, jak si Ford vybavil. Oba dva měli na uniformách řady stužek a další ornamenty.

Ze zadního sedadla vystoupila druhá žena. Blond vlasy měla stažené do drdolu, ale oblečená byla v civilu: v tmavozelené prošívané bundě přes černý kalhotový kostýmek a nízkých černých botách. Očividně došla ke stejnému přístupu k oblečení

jako Ford. Ideální je tmavé a jednoduché, které nevypadá špatně, ani když se potřísní krví.

Muž vykročil dopředu. „Hledám inspektora Forda.“

Jeho hlas Forda překvapil. Žádný přízvuk vyšších tříd. Spíše naopak. Mluvil stejně jako Ford sám, jako obyčejný kluk z jihu Anglie. Takže nepatřil k typickým důstojníkům. Musel se nahoru vypracovat. Nejspíš ani nepocházel z vojenské rodiny.

„Tak toho jste našel. A vy jste?“

„Plukovník Hemmings. Jsem velící důstojník Černé stráže. Tohle je moje zástupkyně,“ řekl a otočil se k důstojnici vedle sebe.

„Majorka Fiona Robinsonová. Ráda vás poznávám.“

Na rozdíl od šéfa napřáhla ruku a Ford si s ní potřásl. Měla pevný, suchý stisk. Rychlé, strohé gesto.

Pak přistoupila blíž žena v civilu. Měla tmavé, pozorné oči. „Poručice Charlie Danielsová, Útvar speciálního vyšetřování. Taky vás ráda poznávám, pane.“

Potřásl si rukama.

„No, když se teď všichni známe, mohl byste mi říct, co se to tady děje. Slyšel jsem, že si někdo z mých mužů sáhl na život,“ spustil Hemmings.

„Ve skutečnosti jde o jednu z vašich žen,“ odpověděl Ford. „Teď je tam soudní lékařka. Budeme vědět víc, jakmile provede pitvu.“

„Dobře. Radši nám to ukažte. Budu mít lepší představu, když to uvidím na vlastní oči.“

Ford se beze slova otočil a dovedl trojici zpátky ke křižovatce.

Z vojenské policie zmizeli všichni až na zapisovatele. Hannah se svými techniky procházela sít, kterou si vytyčili, hlavy skloněné k zemi. George si právě zapínala tašku a vstávala, když dorazili k pásce.

Velitel se zadíval na tělo. Obrátil se zpátky k Fordovi s rukama v bok. „Vy vážně naznačujete jakékoli pochyby o tom, že tohle je sebevražda?“